

Olvasók fóruma

Kedves Józsi és Náci!

Melegedő szívvel olvastam írásaitokat az augusztusi számban [*A megtapasztalt békesség – Istenkereső írástudók közössége*]. Jó, hogy a főszereplő úr jóvoltából egymás mellé kerültek, mert cikkeitek bennem úgyis összeöleltek.

Amiről Józsi ír, az nekem is élő tapasztalatom – kerékpáron és gyalogosan is. Erdőt járva is, és meditálva is. Ezekről tényleg nem lehet másképp, csak nagyon szárazon írni ahhoz képest, amit valaki átélhet. Tulajdonképpen nem tudom, szabad-e írni róla. Ezek ajándékok, személyes ajándékok, amelyek egyben táplálékok is. Megemésztődnek, és beépülnek valahol nagyon mélyen, úgy, hogy csak az ízük vagy illatuk marad meg. De a helyükre kerültek, élő anyaggá váltak. És ha elkezdene valaki vadászni őket, élete céljává tenni, hiszen annyira jók, rögtön el is tévesztené a dolgot. Ezek arról beszélnek, hogy vannak táplálékok a kenyéren kívül is. De egyben nagyon sokat beszélnek arról, hogy ritka ajándékok, elvesző ajándékok, és „az ember nem is tudja saját maga létrehozni, és főleg nem fenntartani”. Rá kellett jönnöm, hogy az a béke és csend és harmónia, amiről Te írsz, Józsi, nem az én békém, csendem és harmóniám. A fáké, a patakoké, a felhőké és a madaraké. Táplálnak bennem valamit, mert nagy vágy van bennem az összhangra, az egyesülésre, az egységre. De elvesznek, mert van bennem valami, ami erősebb annál, hogy ez bennem is létrejöhön, és kihasson a környezetemre. Van egy belső háború, egy belső zaj és zűrzavar, ami nem az összhangra, egyesülésre és egységre törekszik. És tenni akar és tesz is ezek nélkül, és ettől még erősebb lesz. S ha nem kint tesz, akkor benn. Erről legegyszerűbben egy csendes meditációban győződhet meg valaki. Ő akar hasznos lenni ahelyett, hogy hagyná érvényesülni és használni azt, aki ezen a csenden, összhangon keresztül akar hat.

Igen, Náci nagyon szépen ír arról, hogyan lesz a szerény, lassú keresés építő. Befogadja, megemésztí és beépíti az ajándékot. Így épül az, ami istennektetsző, és az már egész kicsiben is hatékony lehet kifelé. Talán nem feltétlenül írásban, talán inkább egy kis csoporton belül, ahol olyan keresők vannak, mint ő. Szerénynek, mert talán már világosan látják, hogy nem forradalomról van szó, hanem lassú belső fejlődésről. Valamit lehe-

tővé tenni, hogy egyre mélyebbre hatoljon, egyre jobban átvilágítsa a még sötétben lévő, elrejtett és nagyon-nagyon féltve őrzött részeket. És itt jön be a közösség, a kapcsolat értelme.

Abban a kis csoportban, amelyikkel együtt dolgozom, ennek a munkának három szintje van.

1. Mindenki önmagáért végzett munkája, ami végül is a folyamatos akadályelhárításban nyilvánul meg, hogy lassan kiépülhessen a szóban forgó belső csend, összhang és egyesülés.

2. A csoportért végzett munka, hogy a folyamatosan és újra meg újra fellépő ellentétek és sűrűdások nyomán – amelyek a rendszeresen végzett fizikai, érzelmi és szellemi munka velejárói – néha megtapasztalhatóan létrejöhessen a csoporton belül a csend, összhang és egység.

3. Úgymond az iskoláért végzett munka, ami a csoportok közötti „kohéziós” munkának nevezhető, és aminek formája a időszakos, de rendszeres közös lelki gyakorlat más csoportokkal.

Ez a három forma persze csak forma, és ezért minél gyorsabban változik a tartalma, annál jobb. De ezek nélkül a formák nélkül és a rendszeres munka nélkül nem tud megjelenni semmi. És ha nincs egy egységes cél és ez alá rendelt szerkezet, amelybe minden forma szervesen beletartozik, akkor sem történik semmi. Szétesik az egész. Ha nincs, lehetnek közös, sikeres akciók, de azok rendszerint csak a belső akadályokat erősítik.

Nem öncélú ez? Nem, mert akinek van türelme hozzá, serény és célirányos, az „nagyon hamar” megtapasztalhatja működése hatását. Növekszik a csoport, egyre többen jelentkeznek nyári lelki gyakorlatra, vagy például a családjában, a kollégák között vagy baráti körben megjelenik a türelme, együttműködőbb, szerényebb megnyilvánulás. És hát mi más lenne a cél, mint a szervesen épülő Isten Országának a világban, amelyet Ő épít Önmagának azokon keresztül, akik egyre jobban hallanak és látnak.

„El kell szaporítanunk a szerény, istennektetsző írástudók jézusi közösségeit a Földön!”

Barátsággal:

**Farkas Pista
Budapest**

Tisztelt Szerkesztőség!

Az augusztusi szám Olvasói fórumában írottakra reagálva, a következőket szeretném megjegyezni:

Mária személyével azért kell foglalkoznunk a „jézusi tájékozódás” érdekében, mert az evangéliumok megírása óta az egyházi gyakorlatban látványosan a háttérbe szorította Jézusét (ha eltekintünk a protestánsoktól). Ennek csak dogmatörténeti magyarázata van (ld. Vorgrimler, Új teológiai szótár, Mária), ezért nem segíti, hanem eltorzítja Jézus hiteles értékelését. A vitatkozók figyelmét elkerülte egy-két adat Mária szüzességével kapcsolatban: Mt 1,25 szerint József (csak) „addig nem érintette (Máriát), amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el”. Lk 2,7 pedig Mária „elsőszülött fiának” hívja Jézust, aminek csak akkor van értelme, ha további testvérek követték. Mk 6,3 fősorolása a szokásos nagycsaládot jelenti, amelyből Józsefet sem lehet kizárni, hiszen Jézus 12 éves korában, a jeruzsálemi zarándoklat idején (Lk 2,41) még életerős férfi volt. Mária és Jézus viszonyát az evangéliumok nem tartják lényegesnek, nem idealizálják, sőt inkább kritikusan ítélik meg (Mk 3,30-34; Jn 2,3-4). Ebből következik, hogy Mária retusálása és az őt később fölmagasztaló dogmák felől nem érhető meg jobban Jézus sem.

Üdvözlettel:

**P. Gábor Mózes
Budapest**

Kedves Gábor Mózes testvérünk!

Az „Öregek 2” közösség nevében megköszönöm a levelünkre történt reagálást. Megtiszteltesnek tartjuk, hogy olyasvalaki szólt hozzá, akinek istennekadottságát és bölcsességét az „Érted vagyok” hasábjain publikált írásaiból jól ismerhetjük.

Tökéletesen egyetértünk azzal, hogy **nagy hiba, ha a Mária-tisztelet mögött homályban marad a Jézus-tisztelet**. De a két ellenérvvel kapcsolatban lennének szerény megjegyzéseink:

1) A Mt 1,25 egyáltalában nem sugallja, hogy oda kell értenünk (a levélben is zárójelbe tett!) „csak”-ot. Vö. 1Sám 6,23: „Saul lányának nem született gyermeke halála napjáig”!

2) Úgy gondoljuk, hogy az „elsőszülött” jelzőnek nem csak akkor van értelme, ha további testvérek követték. Rangot jelentett ez akkoriban: dupla örökség, családfői tisztség stb.

Fenti megjegyzéseinkkel nem akarunk állást foglalni a tekintetben, hogy voltak-e Mária-nak Jézuson kívül gyermekei, csupán az érvekkel kapcsolatos problémáinknak akartunk hangot adni. De azt a körülményt azért elgondolkodtatónak véljük, hogy semmiféle felhördülésről, ellenkezéssről (hogy ti „eddig nem ezt vallottuk”) nincsen történelmi adalék abból a korból, amikor a IV. században elterjedt a Mária szüzességére vonatkozó hit.

Tisztelettel és szeretettel:

**Tarnai Imre
Nagyoroszi**